

'aig vggvaidqg nuy oimmoz iai moj apu nagg

101

'uiai qo affuz pd mæd ædang qo
— ui vbiy mæd æd qo ædang na æd ædmoz pd
:': 'quig pd avay vbugm ædpy æd
'suia na i ædgy æd ædpy vray vlv i v

6

æd æd vbi vlv vuvqunq ædang
mæd pd vlv qo na æd vlv æd
:': 'uig æd ædang ædang vlv æd
: uig m i vlv pd æd æd vlv

8

'igagj uadvjupai ap æd i
— sig æd
mvgjagj vbi qo — vlv ædmoz sig na pd
:': 'upai m uuvu na æd vlv m
pd vlv vlv iai apu 'v æd vlv nanq uvg

2

'pqup ædmoz sig vbi ædmoz pd
ædmoz vlvædmoz m i 'uvgj sig ædmoz ædmoz uvg
:': 'ædmoz æd vbi ædmoz i
'v uvg sig sig vbi ædmoz i ædmoz

9

'ji qo vqup avq vbi ædmoz pd
'v i vlv vlv na vlv sig sig sig na uvg
:': 'v i vlv vlv na i na æd avq æd

Den Andra:

Michaelsmåso-Bisan.

Michaelsmåso-dag, som faller in i år
Ärnar jag mig att flytta härifrån; :':
Och många hafver jag, som sörjer efter mig,
Men jag faller aldrig en tår.

2.

Men Gud gifve mig, att jag månne lefva
den dag,

Då jag finge åga den fröjd, :':
Att söka mig en utvalder vän
Och lefva förnöjder med den.

3.

Förväntat hafver jag efter dig min lilla vän,
Som foglen efter ljusande dag :':
För hvar den enda gång jag dina ögon ser,
Så blifver jag i hjertat så glad.

4.

Du är min enda tröst, du har hwilat vid
mitt bröst
Du har fånglat mitt hjerta så hårdt; :':
Men öfverger du mig, så gör du en stor synd,
Du är fallen i mitt hjerta så svårt.

5.

För rikedom och penningar, ja! silfver el-
ler guld

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Rung Herands Dotter, den sagrafte Mö,
Bestöt i en Borg sig förswara
Mot friares wäld, att som Jungfru så dö.
(Men säkert det war,
Att så dem des kärare bara.)

Ena wakande ormar i hwäfsande ring,
De rylliga woro att skåda. —
Med ringlade kroppar sig flåta omkring
Den helaste borg,
Och bitas i stertarne båda.

Och ögonen lysta som gnistrande hjul
På Thordönarns eldwagn, — och kroppen
Sig böljade fram både spräcklig och gul,
Och när någon kom,
Så wille de straxt åta opp'n.

De slängde då ut sig till hälften (ty mer
Behöfde de icke sig sträcka);
De slukade karlen och såg efter fler.
Bewara öf Gud,
Att sådana skulle öf räcka!

Men mennisko munsbitar woro desert.
I riktiga mål de förtärde
Ena orar, med bergsmans-aptit och begär.
När astronomen kom,
De fingo den tredje och fjerde.